

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון רפד ♦ שנה ז ♦ אבות ב

שב"ק מטות ♦ כד תמוז ה'תשעט

דברי אלוקים חיים
מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

דברות קודש
מרוך רבינו עטר"ר שליט"א

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר ציוה ה', איש כי ידור נדר לה' או השבע שבעה לאסור איסור על נפשו לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה.

המפרשים שאלו תמיהה גדולה בשני דברים שמתחילה הפרשה לפנינו, האחד היכן מצאנו כזה פרשה בתורה שמתחלת באמירת משה לראשי המטות, ללא שיוקדם לה דבר השם למשה לומר פרשת הנדרים, ולא מחזר כלל כי נצטווה על כך, ועוד התמיהה השניה למה הזכיר דווקא בקשר לפרשה של נדרים "ראשי המטות" ומה נשתנית מצוה הזו שפירט בה הכתוב לשון זה שכתב "ראשי המטות" וגם מש"כ "ל'בני ישראל" היה לו לומר ראשי מטות "ב'ני ישראל".

והנה נביא את דברי הרשב"ם לתוך קושיא הראשונה שכתב בתחילת הפרשה זו הוא מקושרת לקודמתה לפרשת פנחס שמסתיימת הפרשה "אלה תעשו לה' במועדיכם מלבד נדריכם וגו', שהדין הוא שמי שנודר קרבן, שהוא חייב לשלמו עד השלוש רגלים, חה שאמר כאן משה רבינו בתחילת הפרשה זו לשופטי ישראל, "איש כי ידור נדר" דהיינו שהא נדב קרבן או השבע שבועה וגו', ולכן כתב שלא יחל את דברו שלא יאחר מלשלם את נדרו, והוא מלשון יחל ישראל אל ה', וביחס לשבועה כתב ככל היוצא מפיו יעשה, ועל התמיהה השניה הנ"ל, כתבו הרמב"ן והאור החיים הק' כי פרשת נדרים הוא פרשה שנאמרה רק לבית דין ולא ליחידים כי לא רצה ה' שיהיה כתוב לעין כל אדם שהנדר והשבועה ישנה בהיתר שהם לא צריכין לדעת שהאב והבעל יכולים להפר נדר האשה, כי אז יזלזלו בנדרים ובשבועות, וינהגו בהם קלות ראש ולזה נתחכם ה' והעלים הדבר ומסר ההיתר לגדולי ישראל דהיינו הבית דין, שהם ידעו ויבחינו כל חילוקי המשפטים שבהיתר, אבל בפני כל ההמון יהיו נעולי דלת לקיים כל נדר ושבועה וכמו שכתוב "לא יחל דברו" אבל אחרים מחללים אותו, חה מה שאמרו חז"ל במסכת חגיגה (עמ' י) שהיתר נדרים הם פורחים באויר, חה הפשט בפסוק וידבר משה אל ראשי המטות שם גדולי ישראל להם ידבר בשלימות, אבל לבני ישראל יאמר "זה הדבר" ולא יאמר להם מה שנאמר לראשי המטות, ולכן זה הדבר הוא כפורח באויר, כלומר שנאמר בעל פה לראשי המטות, ובזה נתיישבו כל הדיקדוקים ע"כ.

ועוד כתב האור החיים הק' לפרש בדרך רמז מה שכתוב לבני ישראל לאמר זה הדבר, על פי מה שאמרו חז"ל במדרש ח"ל לעולם יהיה אדם זהיר בנדרים שלינאי המלך היה לו אלף עיירות ונתרבו בעון הנדרים ושבועות שציוה ה' אותם, ולכן אמר לבני ישראל לאמר וכו' וידוע שאין "לאמר" אלא גילוי עריות (סנהדרין נו) והפירוש הוא שלחשש של עריות צריך לעשות גדר שלא יבוא לכך ולכן צוה ה' איש כי ידור נדר וגו' ודיקדק לומר "איש" לרמז שלתגבורת לניגוד התאוה, יש ליטע נגד יצרו וכמו שעשה בועז שנשבע ליצרו שלא יעבור עבירה, וכן אמר דוד בפסוק בתהילים נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך, כלומר שיש היתר ליטע ליצרו שלא יעבור לעשות עבירה ע"ש.

המשך בעמ' ב'

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ב)

מובא מהחתם סופר ז"ל, במסכת מכות (כד). שנינו "ודובר אמת בלבבו" (תהלים טו, ב) כגון רב ספרא. מסביר זאת הריב"ן (רבי יהודה בן נתן, חתנו ותלמידו של רש"י) על פי המסופר בשאלות דרב אחאי גאון לפרשת "ויחיי", שלרב ספרא היה חפץ למכירה, ובא אדם אחד וביקש לקנותו בסכום מסוים, וכיוון שרב ספרא עמד אותה שעה באמצע קריאת שמע, לא ענה להצעת המחיר שלו. סבור היה האיש, שרב ספרא לא נאות למכור את החפץ במחיר המוצע על ידו, ומיד הציע סכום נוסף תמורתו. כשסיים רב ספרא את תפילתו, אמר לאותו קונה, קח את החפץ במחיר שהצעת בראשונה, כי גמרתי בלבי למכרו במחיר זה. לכאורה מה המקור בתורה המורה לנו, שאדם צריך לקיים לא רק מה שדיבר בפיו, אלא גם את מה שחשב בלבו? אלא י"ל על פי המובא במסכת שבועות (ט). דרשת חכמינו ז"ל על הכתוב "ושעיר עיזים אחד לחטאת לה' (כח, טו), חטא שאין מכיר בו אלא ה' יהא שיער זה מכפר, כיצא בכך נפרש את הכתוב שלפנינו "איש כי ידור נדר לה'..." "ככל היוצא מפיו יעשה", אפילו נדר שאדם קיבל על עצמו במחשבה בלבד ורק ה' יודע על כך, חייבים לקיים כאילו ביטאו את הנדר בפה.

עומדים אנו בימי בין המצרים, הנה מבאר בספה"ק עבודת ישראל שסידרו לנו קריאת פרשת המסעות תמיד בכל שנה בתקופת ימי בין-המצרים. ובזה פותח שער ותקוה טובה לדורשי ד', בזכות כח העבודה דוקא בזמן הגלות. ולמרות דיני האבילות שתיקנו חז"ל, אמנם עיקר המטרה, והמכוון לכך, שנבוא להתקרבות עצומה עם השי"ת, וביותר מכל ימות השנה, להרבות בהם בתורה ומעש"ט מתוך שמחה דייקא.

ומיטיב לבאר, בדרך משל ממלך בשר ודם, שבעודו יושב על כסא כבודו בבית המלכות, אין אפשרות לפשוטי עם להתקרב אל ארמון המלך, לשאול בשלומו ולבקש ממנו כל צרכם. כי הרשות נתונה אך ורק לאותם היושבים ראשונה במלכות, שהמלך מכיר בחשיבותם ובוחר בהם לקרבם אליו. אבל באם יזדמן להיפגש עם הדרת המלך על אם הדרך בין ברחובות עיר ובין בשדה, אזי כל עובר ושב מורשה לגשת אל המלך ולומר לפניו את אשר יעלה על ליבו ולדרוש בשלום המלכות וכיוצ"ב.

ק"ו אצל אבינו אב הרחמן מלכו של עולם, שבכל עת אפשר להתחנן לפניו בכל יום באהבה, ומצפה על כך. אבל עאכ"כ בזמן של גלות השכינה, הרי זה ממש בבחינת המלך היוצא החוצה, וקרוב ה' לכל קוראיו כפשוטו ממש, שהרשות נתונה לכל אדם להתקרב אל המלך, ועונה לעמו ישראל כל אחד לפום דרגא דיליה.

ידוע מצדיקים הבעש"ט ותלמידיו הק' זי"ע (אמרי פנחס) שעתידיים אנו לחוג ולשוש ביום י"ז תמוז ועד תשעה באב, שהם יהיו ימי החג, יו"ט ראשון ויו"ט אחרון, ושלושת השבועות ביניהם יהיו בקדושת חול-המועד. ומהרה"ק מרז"ן זי"ע נשמע קולו בקודש, שתשעה באב יהיה יו"ט ראשון, ושבועה-עשר בתמוז יו"ט אחרון, וכל ימות השנה ביניהם יהיו כחול-המועד ארוך.

אמונת עיתיד

ימי בין המצרים

והוא ענין בין המצרים, כי הימים האלו הם ימים קדושים מאוד אבל הם באתכסייא, ובכל שנה ושנה נתקנו יותר ויותר, והם כ"א יום כמנין אה"ה, כי ע"י תשובה נתקנו, והימים האלו מסוגלים מאוד לתשובה, הגם ששערי תשובה לא ננעלו ומועיל תמיד לדופקי בתשובה, אבל אותן הל"א יום שבין המצרים הם מועילים יותר, וזה פירוש הגמרא (קדושין כב:) קרקע נקנית בכסף ובשטר ובחזקה, ומאמתי הוי חזקה מכי דייש אמצרי (ב"ק ט), כי השכינה כביכול נקרא קרקע (ת"ז ת' יט לט), דהיינו מאימתי השכינה נקנית לאדם מכי דיש אמצרי, רומז לימי בין המצרים שהם מסוגלים לפרנסה

(אור לשמים)

שמעתי מהצדיקים רבותינו ז"ל שבין המצרים מ"ז בתמוז עד תשעה באב הוא ג"כ כ"א יום, הם כנגד כ"א יום שבין ראש השנה עד הושענא רבה, אלא שאלו הימים בין המצרים הם בהעלם, ואילו הימים מראש השנה ועד הושענא רבה הם באיתגלאי, והנה לכך קוראים אנו בס"ת תמיד בבין המצרים פרשת פנחס ששם מוזכרים כל הקרבנות של פסח ושבעות ושל ראש השנה ושל סוכות, וע"י אותיות של הפרשיות קרבנות שקוראים בימים אלו, נעשה כלי למשוך אחר כך במועדות בזמנם אורות לכלים ההם כידוע לנבונים, עכלה"ק.

(מאור ושמש)

הטעם שקוראים פרשת המועדים בין המצרים דאיתא בספרים שלעתיד לבוא, כשתהיה הגאולה השלימה בב"א אז שבעה עשר בתמוז יהיה יום הראשון של חג ותשעה באב יהיה יו"ט האחרון של חג וי"ט ימים שבאמצע יהיו חוה"מ, וכמ"ש (ירמיהו ל"א י"ג) והפכתי אבלם לששון וכתוב (זכריה ח' י"ט) צום הרביעי וגו' יהיו לששון ולשמחה ולמועדים טובים אכ"ר בב"א, ולכן כתבו המועדים בפרשתינו.

(הרה"ק מרוז'ין ז"ע)

משנכנס אב ממעטין בשמחה

הנה אנו עומדים בערב שבת מברכין מנחם אב, בעיצומם של ימי בין המצרים, כשתשעת הימים הראשונים של חודש אב חותמים את שלושת שבועות האבלות של הקבועים במסורת היהדות. ביום התשיעי בחודש אב אנו אבלים על חורבן בתי המקדש הראשון והשני, ובשבועות שקדמו לו אנו מציינים את צערנו על מה שקדם בכיבוש ירושלים וכו'.

האבלות מתבטאת בשורה של הלכות שאוסרות מעשי שמחה מופגנים לאורך כל שלושת השבועות. בתשעת הימים מתגברת האבלות, ונוספים איסורים על מעשים שאינם משמחים כל כך, אך גורמים שמחה מועטת

איתא במתני' תענית (כו' ע"ב) **משנכנס אב ממעטין בשמחה** מפרשים החסידים: ממעטין את המעשים והתחושות השליליים – באמצעות **שמחה!**

גדולי החסידות הסבירו זאת באמצעות הבהרת תפקידו של כל אדם בעולם – להמחיש ולהדגיש את היות הבורא עיקרו של כל פרט בעולם שברא. ומכיוון שעל הבורא נאמר "עוז וחדווה במקומו" הרי שחלק מגילוי מציאותו של הבורא בעולמו היא עצם השמחה.

משך ברור שגם ההוראה להמעט בשמחה בחודש אב היא רק המעטה ביחס לשמחה הרגילה במשך כל השנה. אך יש להשתדל ולהוסיף בשמחה של מצווה במגבלות ההלכתיות של דיני האבלות.

כן ניתן לבאר ממעטין בשמחה, שימעט האדם את עצמו בשמחה. ויה"ר שיהפכו הימים לששון ולשמחה ונזכה לגאולה השלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים במהרה בימינו אכ"ר

(מרן רבינו שליט"א)

ובספר הק' נועם אלימלך כתב לפרש הכתוב בדרך מוסר וחסידות שהפסוק וידבר משה אל ראשי המטות וגו' זה הדבר אשר צוה ה', על פי מה דאיתא בגמ' (ספרי) כל הנביאים נתנבאו בכה אמר ה' ומשה נוסף עליהם שנתנבא בלשון זה הדבר, וכתב לפרש מה הפרש יש בזה ומה נפק"מ באיזה לשון ניבאו, וכתב שיש הבדל בין דרך הצדיק הגדול שהוא בבחינת משה אשר רוח אלוקים דבר בו בגודל קדושתו, דאז בדיבורו נדמה להשומע שדבריו הקדושים כן הוא כתוב בתורה הק' ומוצא פסוקים המסייעים לדברי הצדיקים והוא אומר על דבריו של הצדק, זה הדבר אשר צוה ה' פירוש שאלו הדברים שהצדיק דובר הם הדברים הנאמרים מפי השם.

אבל יש שאר צדיקים אשר אינם במדרגה גדולה כל כך שיהיה כל השומעים אותו נדמים בעיניהם כאילו דבריו כתובים הם בתורה, אלא שמעידים על דבריהם שהם יושר המה ואמת ודברי אלוקים חיים הם, אבל אין מוצאין אותם שכתובים בפירוש בתורה, וזה הפירוש מה שכתוב שכל הנביאים היו מתנבאים בכה, פירוש שהיו מעידין על דבריהם לאמר כה הוא ראוי ונכון, אבל אצל משה נוסף היה שנתנבא בלשון זה הדבר אשר צוה ה', פירוש שרוח אלוקים כל כך דיבר בו עד שמעידים הכל, שדבריו דברי ה' הוא, והמה הם כתובים בתורה וזה פירוש הכתוב וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר, פירוש כנ"ל שיאמרו תורה כל כך בדביקות לבני ישראל לאמר זה הדבר, פירוש שיאמרו כל בני ישראל על דבריהם זה הדבר אשר צוה השם ע"כ.

ולפי ענ"ד נראה לומר בדרך אפשר על מש"כ וידבר משה אל ראשי המטות וגו', שהכוונה על מנהיגי הדור וצדיקי הדור שישראל נמשכים אחריהם לשאול אותם בדבר ה' בהלכה וביראת שמים וכמ"ש חז"ל שמי שיש לו חולה בביתו שילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים וברמב"ם כתב שגם אצל חולי הנפשות צריך לילך לחכמי הדור שהם הרופאים נפשות ישראל וזה הדרך האמיתי שהוא דרך החסידים הנמשכים אחרי הבעש"ט ותלמידיו שהוא דרך ה' שמקורו בחז"ל הק' וברמב"ם וכן בהרבה ראשונים, ובספרי תלמידי הבעש"ט הק' מלאים מזה, שיש צדיק גזר והקב"ה מקיים, ככל היוצא מפיהם בין בגשמיות ובין ברוחניות.

ולזה בא הפסוק לרמז לראשי הדור איך יכולים הם לומר לעם ה', זה הדבר אשר צוה ה', זה הכל בא משמירת פיהם בקדושה, וגם ילמד הוא את עם ישראל שאיש אם ידור הוא נדר או ישבע שבועה יקיימם ככל היוצא מפיהם, ולא יחלל דבריו, וזה הוא כמו שכתב רש"י הק' שלא יעשה דבריו חולין כלומר שלא ידבר דברי חולין ורק ידבר דברים קדושים בתורה וביראת שמים וגם מה שמוכרח לדבר בדברי רשות שנראה כחולין, יהיה הכל מבלי שמץ של שחוק וקלות ראש וכל שכן שלא ידבר ח"ו לשון הרע ורכילות וק"ו בן בנו של ק"ו שלא ידבר ח"ו ניבול פה שעונשו מאוד חמור וכמו שאמרו חז"ל הק'.

ואם כך יתנהג אז יהיה שכל היוצא מפיו של הצדיק, יעשה ה' ויהיו דבריו עושין פרי בבחינות של צדיק גזר והקב"ה מקיים דבריו ומובן שגם המקבל הברכה מהצדיק, צריך גם כן שיהיה מעשיו מתוקנים, שיזכה לברכת הצדיק שיתקיים, ולא יעשה מסך הברזל להפסיק את ברכת הצדיק אליו, וגם תלוי הרבה באמונה בה' ובמשה עבדו דאז נאמר השירה לה' בקריעת ים סוף, שבאו לאמונה השלימה בה' ובתורתו ובמשה עבדו.

ויהי רצון שנזכה לכל זאת, והימים האלו שאנו נמצאים בהם שהם ימי בין המצרים ונזכה לצאת מזה המיצר לרוחה ויתן ה' שהימים האלו יהי נהפכים לימי שמחה וששון בבנין עירינו ושמחת נפשינו בביאת הגואל צדק במהרה בימינו מתוך נחת ושמחה וברחמים ובחסדים מגולים, נצא מאפילה לאורה ואור חדש על ציון יאיר ה' לנו ונזכה כולנו יחד במהרה לאורו אמן ואמן.

כְּפִינֵי חַיִּים

ויֵדְבֵר ה' אֶל רֹאשֵׁי הַמְּטוֹת... או הַשְּׁבַע שְׁבוּעָה (ל, ב-ג)

מה טעם נאמרה מצוה זו לראשי המטות?

אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, לא תהיו סבורים שהותר לכם להישבע בשמי, אפילו באמת אין אתה ראשי להשבע בשמי אלא אם יהיו בך כל המדות הללו: את ה' אלוקיך תירא ואותו תעבוד ובשמו תשבע (מדרש) וברור איפוא, כי אנשים כגון אלו יחידים סגולה הם, הלא המה הצדיקים הגדולים מנהיגי ישראל.

לפיכך מכוונים כאן הדברים אל ראשי המטות, כי רק שכמותם יכולים להרשות לעצמם להוציא שבועה מפיהם...

(מאור ושמש)

וכלי הקודש וחצוצרות התרועה בידו (לא ו).

ופירש"י, הראה להם את הציץ שהשם חקוק בו, והם נופלים. קדושה גדולה ונוראה לצייר לפני צורת שם הוי"ה ב"ה, לקיים (תהילים ט"ז) שויתי ה' לנגדי תמיד, או בצורת יתר שמות הקדושים, ולכוין להתפלל בסידור שהשם (הויה) ברוך הוא נדפס בצורת ד' אותיות, ולא בצורת שני יודין, כמובא בספר מאור ושמש, בפרשת עקב ח"ל וכן שמעתי מאדמו"ר בוצינא קדישא מו"ה אלימלך זצוק"ל שאמר וכו' ומה שמתפלל בסידור האר"י ז"ל הוא מפני שהשם הויה נכתב שם בכתיבה תמה והוא גדול.

(טהרת הקודש - מאמר קדושת העינים פ"ו)

ויאמר משה לבני גד ולבני ראובן האחיכם יבאו למלחמה ואתם תשבו פה וגו' (לב, ו)

ולכאורה צריך ביאור דהרי התורה נוהגת מנהג דרך ארץ, וא"כ מאיזה טעם הקדים הכתוב להזכיר את בני גד קודם לבני ראובן שהוא הראשון שבשבטיים.

ואפשר לומר כמובא בטעם הליכת בני גד ובני ראובן חלוצים לפני אחיהם במלחמה, שהוצרכו להם בשעת כיבוש הארץ, מחמת

היותם גיבורי חיל וחזקים מאד, והם היו עורפים את ראשי האויבים. והנה מובא בזה"ק (ח"א קלה, ב) אמר רבי שמעון, זמינין

אינון בני ראובן לאגחא תרין קרבין בגו ארעא וכו', ויתר עז לזמנא דמלכא משיחא יתער בעלמא, אינון יפקון ויגחון קרבין בעלמא, וינצחון ויתקפון על עממיא, ובני עלמא ידחלון מנייהו וירתתון קמייהו, חשיבו

לאתגברא במלכותא, ולא ישתארו ביה וכו'. נמצא שלעתיד לבא ילחמו בתחילה בני ראובן ויערכו מלחמה וקרב בכל האומות.

ולפי זה נראה לומר שעל כן הזכיר הכתוב בתחילה את בני גד, כי הם הלכו בתחילה והתגברו בשעת כיבוש הארץ, ולאחר מכן הזכיר את בני ראובן כי המה יבואו להלחם באומות העולם לעתיד לבא.

(חוקי חיים)

נקום נקמת בני ישראל... לתת נקמת ה' במדין (לא, ב-ג)

הקב"ה מדקדק בכבודם של ישראל יותר מכבודו, ולכן אמר שהמלחמה היא "נקמת בני ישראל", ואילו משה מדקדק יותר בכבודו של מקום, ומבחינתו אין כאן אלא "נקמת ה'".

(רבי לוי יצחק שניאורסון)

נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים אחר תאסף אל עמך (לא, ד) אילו מלחמת מדיין הייתה אחרי מות משה, היו אומרים שכל ימי משה לא נלחמו במדיינים מפני שמשה הגן עליהם, כי היה חתן יתרו וישב במדיין שנים רבות. לכן ציווה הקב"ה שיילחם בהם קודם פטירתו.

(משך חכמה)

עוֹבְדוֹת חַיִּים

לא יחל דברו (ל-ג)

דרכו של הרה"ק הישמח משה זי"ע (יו"ד כח תמוז) בקודש היתה לחלק קמיעות אל הפונים אליו הזקוקים לישועה, והיה פועל בהם מופתים גדולים. כאשר שמע הרה"ק מראפשיץ זי"ע על כך, והוא כידוע התנגד מאד על עניינים אלו, רצה לכתוב מכתב אל הישמח משה עם דברים חריפים אודות הדבר. אבל כאשר התיישב והתכונן לכתוב את המכתב, פתאום נתהפך הכלי עם הדיו ונשפך על כל המכתב.

חזר הרה"ק מראפשיץ וניסה לכתוב את המכתב בשנית, ושוב חזר הדיו ונהפך על כל הדף. ניסה הרה"ק מראפשיץ לכתוב פעם אחת נוספת, וחזר הדבר כבראשונה. ענה הרה"ק מראפשיץ ואמר: שמע מינה גברא רבה הוא, ויותר לא ניסה לכתוב אליו על זה

ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג)

סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: פעם הגיעו אנשי החברה קדישא לבעל החזון איש, והיה זה לפני חול המועד, ושאלו אותו, האם יכולים הם לחפור קברים קודם החג כדי שיהיו מוכנים לעת הצורך ובכך למעט טירחה בחול המועד?

אמר להם החזון איש: מי אמר שכלל ימותו בחול המועד? השיבו לו: עד עתה לא היה מצב שלה שלא מתו בחול המועד...

ענה להם החזון איש: השנה לא ימותו. ואכן באותה השנה לפליאת כולם לא מתו בחוה"מ והדבר היה לשיחת היום.

(מנחת תודה)

ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג)

הרופא הנודע ד"ר אהרלין וייס מארה"ב - קרדילוג חרדי שהגרי"ש אלישיב זצ"ל (יו"ד כח תמוז) סמך עליו והתייעץ עמו רבות בנושאים שונים ברפואה, ביקש מהגרי"ש ברכה שייצא זכאי בתביעה שהגישו נגדו בארה"ב על סכום עתק.

הגרי"ש בירכו שייצא זכאי. גזר הדין היה אמור להנתן בשלושת השבועות של בין המצרים.

בגמ' (תענית כט:) יעצו חז"ל שלא להתדיין בזמנים אלו עם נכרי, על כן שאל את הגרי"ש: האם לא כדאי לדחות את הדיון?

השיב לו הגרי"ש: "כבר נגזר במרום שתצא זכאי ומדוע לדחות?"! וכך הוא!

(ישא ברכה)

ויגשו אליו ויאמרו גדרות צאן נבנה למקננו פה... ואנחנו נחלץ חשים (ל"ב ט"ז).

מִן רַבִּינָא הִגְהִיךְ זי"ע שהיה כידוע כבר בימי נעוריו מתמיד גדול, הסתיר זאת תחילה גם מהוריו, יום אחד אחר לילה שהתמיד בתורה, העיר אותו אביו רבינו ב' "אור אביגדור" זי"ע כשהוא גוער בו על שהוא ישן ועלול להפסיד את זמן קריאת שמע הראשון שכ"כ הקפיד עליו, ואבי הק' לא הפסיקו בזה שהתפלל שחרית בנץ, שנים אחר מכן שאלתי אותו על פשר הדבר?

ענה במעשה שהיה עם הרה"ק בעל ה"שפת אמת" זצ"ל, כי בהיותו ילד למד פעם עם חבירו כל הלילה בהתמדה, ורק לפנות בוקר שכב לישון והיה ישן עד עיצומו של יום. נכנס אצלו סבו, בעל ה"חידושי הרי"ם" זצ"ל, והטיף לו שעה ארוכה דברי תוכחה ומוסר, על אשר הוא מרבה בשינה ואינו משכים לקום וללמוד תורה. ה"שפת אמת" הקשיב לדברי המוסר הקשים בתשומת לב מרובה, ולא הפסיקו אפי' במילה אחת כדי להתנצל ולהצטדק.

חבירו שהיה באותו מעמד השתומם מאוד, ולאחר מכן שאלוהו: הייתכן? מדוע החרשת ולא אמרת לסבך כי היית ער כל הלילה ולמדת תורה? השיב לו בעל ה"שפת אמת": לא רציתי להפסיק את סבא באמצע דבריו, למען אשמע מפיו עוד דברי דברי-מוסר... ובדברו נטל חומש, דיפדף בו והראה לחבירו את הפסוק הנזכר. "אם מלכתחילה", אמר, "היה בדעתם של בני גד ובני ראובן לעבור את הירדן ולהחלץ למלחמה, הרי היה להם לומר זאת מיד כשהתחיל משה להטיף להם מוסר: "האחיכם יבואו למלחמה... כה עשו אבותיכם"... ולא להמתין עד אשר יסיים את תוכחתו הגדולה, שהיתה מלאה ביטויים חריפים ביותר: "תרבות אנשים חטאים", או "כי תשובון מאחרי ושתתם לכל העם הזה? - אלא אין זאת כי אם חבל היה להם להפסיק את משה רבם, כי רצו להוסיף ולשמוע ממנו דברי מוסר".

(מִן רַבִּינָא שְׁלִיט"א)

בעיבות התיים

תפילה נפלאה

גדרות צאן נבנה למקננו וערים לטפנו" (לב, טז) "בנו לכם ערים לטפכם וגדרות לצאנכם" (לב, כד)

רפאל היה איש עסקים מצליח בקנה מידה עולמי, לרפאל היה ילד בן שבע בשם מוישי, יום אחד מוישי מצלצל לאביו באמצע יום העבודה ושואל "אבא כמה אתה מרוויח לשעה?" האבא, שהיה באמצע עסקה, הגיב "אתה מפריע לי בבקשה אל תצלצל אלי בשעות העבודה". מוישי מחשב מתי אבא מסיים את העבודה, וכשאבא ברכב הוא מצלצל ושואל שוב "אבא כמה אתה מרוויח לשעה"? רפאל גוער בו "מוישי אני באמצע שיחה בטלפון השני אל תפריע לי". רפאל מגיע הביתה ומושי מיד פונה אליו "אבא כמה אתה מרוויח לשעה?" רפאל מאבד את הסבלנות וצועק על מוישי "אולי תפסיק להטרד אותי כל היום, מה זה משנה לך כמה אני מרוויח...". מוישי הולך לחדר עם פנים נפולות, רפאל קצת מרגיש לא נעים הוא הולך לחדר של מוישי ואומר לו "מצטער שצעקתי עליך". מוישי לא מתייחס לדברים ושוב שואל את אבא כמה הוא מרוויח... רפאל אומר לו "אני מרוויח בערך מאה דולר לשעה, למה זה כל כך משנה לך?" מוישי פותח את המגירה מוציא ממנה קופה קטנה ומגיש לאבא את כל חסכונו... "אבא יש כאן חמישים דולר תוכל אולי להקדיש לי חצי שעה?" "בני גד ובני ראובן אמרו למשה רבינו על סף כניסתם לארץ, שרוצים להישאר בעבר הירדן, מכיון שיש להם הרבה מקנה צאן ובקר, ומשה אומר להם "האחיכם יצאו למלחמה ואתם תשבו כאן?" והם עונים "גדרות צאן נבנה למקננו וערים לטפנו", מיד לאחר מכן נבוא ונלחם ורק אז נחזור למושבותינו. משה רבנו מסכים איתם ומאשר, אבל בדבריו של משה יש שינוי מדבריהם, משה עונה להם "בנו לכם ערים לטפכם וגדרות לצאנכם". בעוד שהם הקדימו את גדרות הצאן לפני ערי המגורים לטפם ומשה אומר להם קודם ערים לטפכם ואחר כך גדרות לצאנכם. משה רבינו מלמד אותם ובאמצעותם את כולנו מה צריך להיות סדר העדיפויות בחיים שלנו, קודם כל דואגים לילדים ואחר כך לכסף. אמנם הכסף הוא דבר חשוב ואפשר באמצעותו לעשות הרבה דברים טובים אבל אסור בשום אופן שזה יבוא על חשבון הדברים החשובים באמת כמו משפחה, אשה וילדים. פעמים רבות נראה לנו שמכיוון שאנחנו עובדים כדי לפרנס את משפחותינו הרי שאנחנו עושים למענם, אבל הילדים זקוקים לזמן האיכות איתנו ולחינוך שלנו יותר מהכסף שלנו ועלינו להצליח לעשות את סדר העדיפויות הנכון. "למען לא ניגע לריק..."

שחיבר הרה"ק רבי מאיר מאפטא זצוק"ל בעל אור לשמים
היתה חביבה מאוד על אדמו"ר הרה"ק ה'תפארת שלמה' מרדומסק זצ"ל ואמר שהיא סגולה נפלאה לפרנסה ולהצלחה לאמרה בכל יום:

היתה שגורה בפי כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זיע"א דבר יום ביומו, וכן עורר וזירז תמיד לאמרו בתדירות, באמרו שתפילה זו מסוגלת לכל הישועות, ופעמים שהורה להדפיס התפילה ולהפיצם בתפוצות ישראל

רבון העולמים ידעתי כי הנני בְּיָדְךָ לְבַד כַּחֲמֵר בְּיַד הַיָּצָר. וְאִם גַּם אֶתְאַמֵּץ בְּעֵצוֹת וְתַחבֻּלוֹת וְכָל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל יַעֲמְדוּ לְיַמִּי לְהוֹשִׁיעֵנִי וְלִתְמַךְ נַפְשִׁי, מִבְּלַעֲדֵי עֶזְרְךָ וְעֶזְרָתְךָ אֵין עֶזְרָה וְיִשׁוּעָה. וְאִם חֲלִילָה! יִחְפְּצוּ כָלֵם לְהַרְעֵךְ אֶתְּךָ בְּחֻמְלָתְךָ תִּשִּׂים עֵינֶיךָ עָלַי וְתִשְׁקִיף עָלַי לְטוֹבָה מִמַּעַן קִדְשֶׁךָ.

הִנֵּה חֻבְלִים נִפְלָה לִי בְנַעֲמִים, וְיִשׁוּעָתִי בָאָה, וְעֶזְרָתִי תִגְלָה. לִכֵּן עֶזְרֵנִי רַבּוֹן הָעוֹלָמִים לְהִיּוֹת עֵינַי פְּתוּחוֹת לְרָאוֹת תְּמִיד אֶמְתוֹת הַדְּבָר הַזֶּה, וְיִהְיֶה תְּקוּעַ וְקִבּוּעַ אֶמְוֹנְתְּךָ בְּלִבִּי בְּכָל עֵת לְבַל אֲסוּר לֹא בְּדַבּוּר וְלֹא בְּמַעֲשֵׂה וְלֹא בְּמַחְשְׁבָה לְעַבֵּד זִוְלָתְךָ חֲלִילָה, כִּי אִם תִּרְדֹּף נַפְשִׁי רְצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת.

גַּם עֶזְרֵנִי לְבַל יִמוּשׁ מַרְעִיּוֹנֵי וּמְלִבֵּי גְדֻלְתְּךָ וּגְבוּרָתְךָ וְהוֹפְעֵת חַיּוֹתְךָ בְּכָל רְגַע, וְקוֹטֵן עֶרְכִּי בֵּין מַעֲשֵׂיךָ, וְיִמָּחַר נַחֲשָׁב אֲנִי בֵּין יְצוּרֶיךָ, וְכֹאֲנִי אֲנִי נֶגֶד בְּרוּאֶיךָ אִם גַּם הֵייתִי נְקִי מִכָּל חֲטָא, וְיִמָּחַר גַּם כִּי עֲלוֹתַי רַבּוּ לְמַעְלָה רֹאשׁ נְקֻלְתִּי מִכָּל בְּרוּאֶיךָ כִּי הֵם עוֹשִׂים רְצוֹנְךָ אֲשֶׁר לְכַף נוֹצְרוֹ וְאֲנִי בְּגִבְהַ לְבִי מִתַּעֲבָב בְּעֵינֶיךָ.

וְעֶזְרֵנִי לְהִיּוֹת מִדַּת הַכְּנָעָה וְשִׁפְלוּת רוּחַ דְּבוּק בְּלִבִּי וּבְרַעֲיוֹנֵי בְּכָל עֵת וּבְכָל רְגַע, וְתַהֲיֶה יְרֵאתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אֲחֻטָּא, וְיִשְׁמַח לְבִי תְּמִיד בְּךָ אֲשֶׁר בְּרָאתִי לְכַבֹּדְךָ, וְאֶהְבֶּתְךָ תִּבְעַר בְּקִרְבִּי, וּמִסְכַּמְתְּךָ תִּצְאֵל עָלַי לְהִיּוֹת נֶגֶד עֵינַי גְּדֻלְתְּךָ וּגְבוּרָתְךָ וּמַעוֹט עֶרְכִּי וְחֶסְרוֹן בִּינְתִּי, וְלֹא יִגְבַּהּ לְבִי, וְלֹא אֲרָדוּף אַחֵר הַכְּבוֹד וְגִדְלָה וְעֶשֶׂר כִּי אִם תִּכְסֹף נַפְשִׁי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֶיךָ.

וְאֶהְיֶה מוֹכֵן בְּכָל רְגַע לְמַסַּר נַפְשִׁי רוּחִי וְנַשְׁמָתִי וְגוֹפִי וּמַאֲדִי עַל קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ, וְהִסַּר כָּל הַמַּסְכִּים הַמְבַדִּילִים בֵּינִי לְבִינְךָ, וְהַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וְיִוַּעַם לִי כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עִמָּדִי וְלֹא יְבַלְבְּלֵנִי שׂוֹם עֵינַי מִעֲבוֹדְתְּךָ הָאֲמִתִּית, וְלֹא תַעֲלֶה קִנְאֵת אֲדָם עָלַי וְלֹא קִנְאֵתִי עַל אַחֵרִים, וְלֹא אֶתְאַוֶּה לְשׂוֹם דְּבַר זִוְלַת רְצוֹנְךָ.

וְהוֹרִינוּ דָרְךָ חֲקִיךָ לְעִבְדְּךָ בְּלֵב נָכוֹר וְזָךְ וּבְשִׁמְחָה וְרוּחַ נְמוּכָה וּבְאֶהְבֵת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֶךָ עַל יְדֵי וְעַל יְדֵי זְרַעֲךָ וְזֶרַע זְרַעֲךָ עַד כָּל הַדּוֹרוֹת וְלֹא יִמְצָא פְּסוּל בְּנוֹ חֲלִילָה, וְנִצְלַח מַחְלָל הַשֵּׁם, וְנִזְכָּה לַעֲסֹק בְּתוֹרָתְךָ לְשִׁמְחָה בְּתַמִּידוּת מִתּוֹךְ הַרְחֵבָה, בְּתִשׁוּבָה וּבְדַעַת וּבְשִׁמְחָה וְלֵב טָהוֹר, וְנִשְׁמַר מִכָּל חֲטָא וּמִכָּל עוֹן, וְנִשְׁמַח בְּדַבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר הָעֵינֵינוּ וְלֹא נְבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא נִכְלַם לְעוֹלָם הַבָּא אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

זקוקים לישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו בעין יפה וקחו חלק בהפצת המעיינות של **מרכז התורני "אמונת חיים"** רח"ד ב' גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931 כתובת לתגובות ולקבלת הגליון במייל: 3118494@gmail.com

קול קראלי
077-2252144
שמעו ותחי נפשכם

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק סיני מז'מיגראד ז"ע
בן הרה"ק ברוך מגארליץ ז"ע
יא"צ כח תמוז
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק
אדונינו מורינו ורבינו
הגה"ק יצחק צבי משה ז"ע
בן רבינו אביגדור מוזס זצ"ל
מקראלי
נלב"ע ד' טבת תשעט
זכותו יגן עלינו ועכ"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק מאיר ז"ע
בן הרה"צ שמואל סג"ל ז"ע
מאפטא ב' אור לשמים
יא"צ כה תמוז

לזכר עולם יהיה צדיק
הרה"ק משה ז"ע
בן הרה"צ צבי הירש ז"ע
מאיהעל ב' ישמח משה
יא"צ כח תמוז

לעילוי נשמת
מרת סימא ריסל ע"ה
ב"ר יוסף יונה ע"ה
אורינוג
נלב"ע כג תמוז ה'תשעז
ת.נ.צ.ב.ה.